

Prima pagină>Introducerea unei acțiuni în justiție>Unde și cum>**Ce lege se aplică****Ce lege se aplică**

Germania

1 Izvoarele normelor în vigoare**1.1 Normele de drept intern**

Între 2007 și 2016, UE a codificat normele privind conflictul de legi din domenii importante ale dreptului privat sub forma unor regulamente [în special Regulamentul (CE) nr. 593/2008 („Regulamentul Roma I”), Regulamentul (CE) nr. 864/2007 („Regulamentul Roma II”) și Regulamentul (UE) nr. 650/2012 („Regulamentul UE privind succesiunea”)]. Pentru o imagine de ansamblu, vă rugăm să consultați ghidul „Cooperarea judiciară în materie civilă în Uniunea Europeană” (https://e-justice.europa.eu/content_ejn_s_publications-287-ro.do). Prin urmare, domeniul de aplicare al normelor autonome ale Germaniei privind conflictul de legi a devenit tot mai îngust.

Principala sursă a normelor germane interne privind conflictul de legi (sau dreptul internațional privat) este Legea introductivă privind Codul civil (*Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche – EGBGB*), în special articolele 3-48. În temeiul articolului 3 din EGBGB, normele privind conflictul de legi prevăzute în legislația UE și în convențiile internaționale au prioritate față de dispozițiile acestei legi în domeniile lor de aplicare.

Legislația germană conține, de asemenea, norme privind conflictul de legi dispersate și în alte acte decât EGBGB, de exemplu în Codul privind insolvența (*Insolvenzordnung – InsO*).

În domeniile care nu sunt reglementate de legislație, de exemplu în ceea ce privește dreptul internațional al societăților comerciale, legea aplicabilă este stabilită de instanțele judecătorești.

Observațiile de la punctul 2 se limitează, în esență, la normele germane interne privind conflictul de legi.

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

O listă a tuturor convențiilor multilaterale semnate și ratificate de Germania poate fi consultată în Anuarul B din Monitorul Oficial Federal (*Bundesgesetzblatt*) (comenzi online prin intermediul <https://www.bgbl.de/>). Convențiile internaționale multilaterale enumerate includ convențiile care conțin norme unificate privind conflictul de legi.

Convențiile multilaterale de acest tip sunt deseori inițiate de organizații internaționale. Ar trebui menționată în mod special Conferința de la Haga de drept internațional privat (www.hcch.net <https://www.hcch.net/de/home/>), la care Germania este parte de mult timp.

1.3 Principalele convenții bilaterale

Dispoziții individuale privind conflictul de legi pot fi incluse, de asemenea, în convențiile bilaterale. O listă a unor astfel de convenții încheiate între Germania și alte state poate fi consultată în Anuarul B din Monitorul Oficial Federal (a se vedea punctul 1.2 de mai sus).

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi**2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi**

Chestiunile legate de conflictul de legi apar nu numai în cadrul litigiilor aduse în fața instanței. Partenerii de afaceri din diferite state trebuie să știe ce lege reglementează contractul dintre ei, indiferent de eventualele litigii viitoare. Legea respectivă stabilește drepturile și obligațiile lor. Conducătorii auto care merg în vacanță în alte state trebuie să cunoască legea în temeiul căreia sunt răspunzători în cazul în care provoacă un accident de circulație în statul respectiv. Legea respectivă stabilește natura și amploarea eventualelor despăgubiri.

În cazul în care faptele unui litigiu prezintă o legătură cu legislația unui alt stat, instanța germană care instrumentează cauza respectivă va stabili legea care urmează să fie aplicată prin trimitere la normele germane privind conflictul de legi. Judecătorii germani trebuie să cunoască normele germane privind conflictul de legi. Aceștia trebuie să le aplice indiferent dacă o parte solicită sau nu acest lucru.

2.2 Retriturarea

În cazul în care, în temeiul normelor germane privind conflictul de legi, este aplicabilă legea unui alt stat, însă legea statului respectiv face trimitere, la rândul său, la legea unui alt stat, legea germană acceptă, în general, trimiterea suplimentară, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) prima teză din EGBGB, sub rezerva dispozițiilor specifice ale actelor juridice ale UE sau ale convențiilor internaționale. În cazul în care legea străină face trimitere înapoi la legea germană, sunt aplicabile dispozițiile de fond germane [articolul 4 alineatul (1) a doua teză din EGBGB].

În cazul în care dispozițiile germane privind conflictul de legi le permit părților să aleagă sistemul juridic aplicabil, articolul 4 alineatul (2) din EGBGB prevede faptul că alegerea se referă doar la dispozițiile de fond.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

O schimbare a legii aplicabile într-o situație în care faptele în cauză sunt încă deschise la schimbări este un fenomen familiar legislației germane. De exemplu, drepturile reale sunt evaluate, în principiu, în conformitate cu legea locului unde sunt situate bunurile, ceea ce înseamnă că, în cazul în care se modifică locația unui bun, este posibil ca acesta să fie reglementat de un alt sistem juridic.

O modificare a factorului de legătură este acceptată, de asemenea, în alte domenii de drept, un exemplu fiind schimbarea cetățeniei.

Cu toate acestea, nu este posibilă schimbarea legii aplicabile în cazul în care normele privind conflictul de legi stabilesc un anumit moment al legăturii. De exemplu, pentru stabilirea legii care reglementează succesiunea, factorul de legătură în cazul persoanelor care decedează începând cu 17 august 2015 va fi locul reședinței obișnuite a testatorului la momentul decesului (a se vedea punctul 3.7 de mai jos).

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Articolul 6 din EGBGB prevede rezerva germană referitoare la ordinea publică, conform căreia o dispoziție a unei legi străine nu poate fi aplicată în cazul în care aplicarea acesteia ar fi în mod vădit incompatibilă cu principiile fundamentale ale dreptului german. În acest caz, prin „principii fundamentale” se înțelege principiile fundamentale ale justiției. În general, acest lucru se referă la încălcări grave ale drepturilor fundamentale garantate în Constituția germană. Pentru aplicarea rezervei de ordine publică este important, de asemenea, ca faptele cauzei să prezintă o legătură cu statul german; în caz contrar, sistemul juridic german nu poate fi implicat. În acest caz, de asemenea, trebuie să se acorde prioritate normelor speciale, în special celor prevăzute în instrumentele juridice ale UE care prevalează (a se vedea, de exemplu, articolul 21 din Regulamentul Roma I, articolul 26 din Regulamentul Roma II și articolul 35 din Regulamentul UE privind succesiunea). O altă excepție de la aplicarea normelor privind conflictul de legi se aplică în cazul normelor de aplicare imediată. În conformitate cu normele de aplicare imediată, normele naționale se aplică în mod obligatoriu, deoarece respectarea acestor dispoziții este considerată esențială de către o țară pentru protejarea intereselor sale publice, în special organizarea sa politică, socială sau economică. Normele

obligatorii capătă o importanță maximă în materie de obligații contractuale și necontractuale. Norme speciale privind acest subiect sunt prevăzute în instrumentele juridice UE care prevalează (a se vedea, în special, articolul 9 din Regulamentul Roma I, care conține o definiție juridică, și articolul 16 din Regulamentul Roma II) și în convențiile internaționale.

2.5 Proba legii străine

Instanțele germane trebuie nu doar să aplice din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi, ci, de asemenea, în conformitate cu articolul 293 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung* – ZPO), după o examinare atentă, să stabilească conținutul legii străine aplicabile. Acest lucru nu se limitează la examinarea legii străine: instanța trebuie să examineze tratamentul legii în doctrină și în jurisprudență. Instanța trebuie să se plaseze în poziția de a putea aplica legea străină în același mod ca o instanță din țara în cauză.

Pentru a stabili conținutul legii străine, instanțele pot utiliza orice surse de referință pe care le au la dispoziție.

O sursă de informații pentru statele contractante este oferită de Convenția europeană în domeniul informației asupra dreptului străin, semnată la Londra la 7 iunie 1968. Cererea trebuie transmisă autorității competente din statul străin în cauză prin intermediul agenției de primire sau de transmitere relevante.

În locul unei cereri de informații de natură juridică în temeiul Convenției europene de la Londra, instanța poate, de asemenea, să obțină un aviz juridic din partea unui expert, cu condiția ca expertul să dețină, de asemenea, cunoștințe referitoare la aplicarea practică a legii străine.

Pentru întrebări simple, în anumite circumstanțe, informațiile obținute de la punctul de contact al Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială sau ca urmare a propriilor cercetări întreprinse de instanță cu privire la legea străină pot fi suficiente, de asemenea, pentru a stabili conținutul legii străine.

Instanțele pot, de asemenea, să solicite cooperarea părților pentru a face dovada legii străine, însă nu sunt obligate să urmeze memoriile acestora. Prin urmare, acestea pot să exploateze orice sursă de referință, din oficiu, fără a fi obligate să ia în considerare elementele de probă prezentate de părți.

În cazurile excepționale în care, în pofida tuturor eforturilor depuse, conținutul legii străine care trebuie aplicată nu poate fi stabilit, se aplică legea germană ca alternativă.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Contractele de vânzare internațională sunt supuse, în primul rând, Convenției Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, care se aplică automat între întreprinderile din oricare dintre numeroasele state contractante, cu excepția cazului în care părțile au exclus acest lucru suficient de clar, de exemplu prin mențiunea „excludere a aplicării Convenției ONU privind vânzarea”.

Pentru toate celelalte antecontracte încheiate începând cu 17 decembrie 2009, legea aplicabilă este stabilită, în principiu, în conformitate cu Regulamentul Roma I, cu excepția contractelor care nu intră în domeniul de aplicare al regulamentulului respectiv, precum contractele reglementate exclusiv de dreptul proprietății. În plus, articolele 46b-46d din EGBGB sunt, de asemenea, aplicabile.

Până la 17 decembrie 2009, s-a aplicat versiunea anterioară a articolului 27 și următoarele din EGBGB. Aceasta se baza pe Convenția de la Roma din 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și a fost abrogată cu efect din 17 decembrie 2009, însă se aplică în continuare în cazul contractelor încheiate înainte de această dată.

Pentru anumite contracte de asigurare încheiate înainte de 17 decembrie 2009, articolele 7-14 din Legea introductivă la Legea asigurărilor (*Einführungsgesetz zum Versicherungsvertragsgesetz* – EGVVG), în versiunea sa valabilă până la 16 decembrie 2009, conțin norme speciale privind conflictul de legi.

3.2 Obligații extracontractuale

Începând cu 11 ianuarie 2009, alegerea sistemului juridic aplicabil obligațiilor necontractuale a fost reglementată, în general, de Regulamentul Roma II, completat de articolul 46a din EGBGB.

În cazurile care nu intră sub incidența regulamentulului, cum ar fi, de exemplu, încălcări ale dreptului la protecția propriei personalități (*Persönlichkeitsrecht*), legislația germană prevede anumite norme privind conflictul de legi pentru stabilirea legislației naționale aplicabile; aceste norme sunt prevăzute la articolele 38a-42 din EGBGB.

Articolul 38 din EGBGB prevede norme privind legea care trebuie aplicată diferitelor tipuri de cereri întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză.

În temeiul articolului 39 din EGBGB, drepturile legale care decurg dintr-un act săvârșit fără a avea autoritatea necesară în legătură cu aspecte care privesc o altă persoană sunt reglementate de legea statului în care a fost săvârșit actul. O normă specială se aplică în ceea ce privește achitarea unei datorii datorate de o persoană.

În temeiul articolului 40 din EGBGB, cererile de despăgubire rezultate în urma unui act ilicit sunt reglementate, în principiu, de legea locului în care a acționat partea responsabilă (*Recht des Handlungsorts*); partea lezată poate opta pentru aplicarea legislației locului în care s-a produs prejudiciul (*Recht des Schadenseintritts*).

Articolul 42 din EGBGB prevede că părțile pot, în orice caz, să aleagă legea aplicabilă unei relații necontractuale ulterior evenimentului care a determinat apariția acesteia.

În plus, în temeiul articolului 41 din EGBGB, sistemul juridic aplicabil poate fi înlocuit cu un sistem juridic care, datorită unor circumstanțe speciale, prezintă o legătură substanțială mai strânsă cu faptele cauzei.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

În temeiul normelor germane privind conflictul de legi, chestiunile juridice ridicate de statutul juridic personal al unei persoane fizice sunt reglementate de sistemul juridic al statului al cărui cetățean este persoana în cauză (*Heimatrecht*). Acest lucru se aplică, în principiu, în ceea ce privește numele (pentru detalii, a se vedea articolul 10 din EGBGB) și faptul dacă o persoană fizică se bucură de capacitate juridică și de capacitatea de a încheia contracte (articolul 7 din EGBGB).

În cazul în care o persoană are mai multe cetățenii (*Mehrstaater*), articolul 5 alineatul (1) prima teză din EGBGB prevede că trebuie să se facă referire la „cetățenia efectivă”, și anume cetățenia statului cu care persoana cu mai multe cetățenii are cele mai strânse legături. În cazul în care, cu toate acestea, o persoană care are mai multe cetățenii are, de asemenea, cetățenia germană, articolul 5 alineatul (1) a doua teză din EGBGB prevede că se aplică doar cetățenia germană.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

În temeiul articolului 19 din EGBGB, filiația copilului este supusă, în primul rând, legii statului în care copilul își are reședința obișnuită. În relația cu fiecare părinte, filiația poate fi stabilită, de asemenea, de legea statului a cărui cetățenie o deține părintele respectiv. În sfârșit, dacă mama este căsătorită, legea care reglementează efectele căsătoriei (*Ehewirkungsstatut*) (articolul 14 din EGBGB) care se aplică în momentul nașterii poate să dobândească, de asemenea, importanță în ceea ce privește stabilirea filiației. Se aplică norme diferite pentru copiii născuți înainte de 1 iulie 1998.

În temeiul articolului 20 din EGBGB, contestarea filiației este reglementată, în general, de sistemul juridic care stabilește filiația și, în cazul în care este introdusă o contestație de către un copil, de legea care se aplică în locul unde copilul își are reședința obișnuită.

3.4.2 Adopția

De la 31 martie 2020, adopția unui copil în Germania a făcut obiectul legislației germane. În caz contrar, este reglementată de legea statului în care copilul adoptat își are reședința obișnuită în momentul adopției [noua versiune a articolului 22 alineatul (1) din EGBGB]. Procedurile de adopție încheiate înainte de 31 martie 2020 fac obiectul dreptului internațional privat aplicabil anterior, și anume adopția este reglementată de legea statului al cărui cetățean era adoptatorul, la momentul adopției [vechea versiune a articolului 22 alineatul (1) prima teză din EGBGB]. Adopția de către unul sau ambii soți intră sub incidența legii care reglementează efectele generale ale căsătoriei [vechea versiune a articolului 22 alineatul (1) a doua teză din EGBGB].

Recunoașterea și stabilirea eficacității adopțiilor străine sunt reglementate de Legea privind efectele adopției unui copil în temeiul unei legi străine (*Gesetz über Wirkungen der Annahme als Kind nach ausländischem Recht*) [Legea privind eficacitatea adopției (*Adoptionswirkungsgesetz* – AdWirkG)].

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Următoarele observații sunt aplicabile numai în cazul căsătoriilor dintre persoane de sex opus. Pentru căsătoriile între persoane de același sex, a se vedea punctul 3.5.2.

În temeiul articolului 13 din EGBGB, condițiile pentru încheierea căsătoriei sunt, în general, cele prevăzute în legea statului al cărui cetățean este persoana care urmează să se căsătorească. În mod excepțional, în anumite circumstanțe speciale, se poate aplica în schimb legea germană.

În Germania, o căsătorie poate fi încheiată numai în prezența grefierului sau, în mod excepțional, a unei persoane autorizate în mod special de un stat străin [articolul 13 alineatul (4) a doua teză din EGBGB].

Dacă efectele generale ale căsătoriei nu se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2016/1103 al Consiliului de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale (Regulamentul UE privind regimurile matrimoniale), acestea intră sub incidența legii alese de soți [articolul 14 alineatul (1) din EGBGB].

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Căsătoriile între persoane de același sex și uniunile consensuale înregistrate (*eingetragene Lebenspartnerschaften*) sunt reglementate de articolul 17b din EGBGB. În conformitate cu articolul respectiv, încheierea și desfacerea unei uniuni consensuale înregistrate, precum și orice efecte generale care nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2016/1104 al Consiliului de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate (Regulamentul UE privind regimul patrimonial al parteneriatelor înregistrate), sunt reglementate de legea țării în care este înregistrată uniunea consensuală [articolul 17b alineatul (1) prima teză, EGBGB]. Același lucru se aplică prin analogie dacă soții sunt de același sex sau dacă cel puțin unul dintre soți nu este nici de gen feminin, nici de gen masculin [articolul 17b alineatul (4) prima teză din EGBGB]. De la 1 octombrie 2017, nu mai este posibilă încheierea de uniuni consensuale înregistrate în Germania [articolul 3 alineatul (3) din Legea care introduce dreptul de căsătorie pentru cuplurile de același sex (*Eheöffnungsgesetz*)], iar articolul 17b alineatul (1) prima teză din EGBGB constituie, prin urmare, în ceea ce privește încheierea unei uniuni consensuale, un caz extrem de rar al unei norme germane privind conflictul de legi care se referă la un raport juridic care poate surveni numai în străinătate.

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

Legea aplicabilă în materie de divorț a fost stabilită începând cu 21 iunie 2012 în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de drept („Regulamentul Roma III”). Regulamentul se aplică inclusiv în cazul în care, în conformitate cu dispozițiile acestuia, legea aplicabilă este legea unui stat care nu participă la cooperarea consolidată (articolul 4 din regulamentul). Divorțul și separarea de drept sunt reglementate, de asemenea, de Regulamentul Roma III în cazul căsătoriilor între persoane de sex opus [articolul 17b alineatul (4) prima teză din EGBGB].

De asemenea, sunt aplicabile articolele 17 și 17a din EGBGB.

În Germania, un divorț poate fi pronunțat numai de către o instanță [articolul 17 alineatul (3) din EGBGB].

În conformitate cu articolul 17 alineatul (4) din EGBGB, legea aplicabilă partajării drepturilor de pensie este stabilită de legea aplicabilă divorțului. În anumite situații în care partajarea drepturilor de pensie nu este recunoscută de dreptul străin, aceasta va fi pusă în aplicare, în mod alternativ, în conformitate cu legea germană, dacă părțile solicită acest lucru.

Uzufructul unui domiciliu conjugal și efectele de uz casnic situate în Germania sunt reglementate de dreptul material german (articolul 17a din EGBGB).

3.5.4 Obligațiile de întreținere

În ceea ce privește legea aplicabilă creanțelor de întreținere între rude sau între soți, aceasta este reglementată din 18 iunie 2011 de Protocolul de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere din 23 noiembrie 2007. În conformitate cu articolul 2 din protocol, acesta are o aplicabilitate generală, și anume chiar dacă legea care se aplică în temeiul dispozițiilor sale este cea a unui stat care nu este parte la acesta. Prin urmare, normele germane din EGBGB care au fost aplicabile până atunci în această privință au fost abrogate.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Efectele patrimoniale ale unei căsătorii sunt reglementate de Regulamentul UE privind regimurile matrimoniale. Acesta se aplică și în cazul căsătoriilor între persoane de același sex [articolul 17 alineatul (4) a doua teză din EGBGB]. Regulamentul UE privind regimurile matrimoniale acordă prioritate autonomiei părților: viitorii soți pot alege legea aplicabilă regimului lor matrimonial [articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul UE privind regimurile matrimoniale]. În lipsa unui acord între părți, factorul de legătură este locul de reședință al soților sau, alternativ, cetățenia lor sau statul cu care soții au, împreună, cele mai strânse legături [a se vedea articolul 26 din Regulamentul UE privind regimurile matrimoniale].

Având în vedere data aplicării sale (30 ianuarie 2019), Regulamentul UE privind regimul patrimonial al parteneriatelor înregistrate nu se aplică în cazul uniunilor consensuale formate în Germania, deoarece, începând cu 1 octombrie 2017, nu a mai fost posibilă încheierea unei uniuni consensuale în temeiul dreptului german (a se vedea punctul 3.5.2 de mai sus). În temeiul Regulamentului UE privind regimul patrimonial al parteneriatelor înregistrate, alegerea părților este, de asemenea, principalul factor de legătură [articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul UE privind regimul patrimonial al parteneriatelor înregistrate]. În absența unui acord privind alegerea legii, legea aplicabilă efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate este legea statului în temeiul căreia s-a înregistrat parteneriatul [articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul UE privind regimul patrimonial al parteneriatelor înregistrate].

3.7 Testamente și succesiuni

În cazul în care decesul a survenit la 17 august 2015 sau după această dată, normele aplicabile în primul rând sunt cele prevăzute în Regulamentul (UE) privind succesiunea. În conformitate cu respectivul regulament, ultimul loc de reședință obișnuită a testatorului este factorul de legătură fundamental pentru legea aplicabilă succesiunii. Succesiunile care datează de dinainte de 17 august 2015 sunt reglementate de legea țării a cărei cetățenie a fost deținută de testator la momentul decesului, în conformitate cu vechea versiune a articolului 25 din EGBGB (noua versiune a articolului 25 din EGBGB declară aplicabilitatea prin analogie a Regulamentului UE privind succesiunea). A fost posibil să se opteze pentru legislația germană în ceea ce privește bunurile imobile situate în Germania.

Pentru succesiunile care datează de după 17 august 2015, condițiile de formă ale dispozițiilor pentru cauză de moarte sunt reglementate de noua versiune a articolului 26 din EGBGB, care, pentru dispozițiile testamentare, prevede în esență aplicarea directă a Convenției de la Haga din 5 octombrie 1961, la care Germania, ca stat contractant, a fost parte încă din 1965 [alineatul (1)] și, în ceea ce privește forma altor dispoziții pentru cauză de moarte, face trimitere la

articolul 27 din Regulamentul UE privind succesiunea [alineatul (2)]. Succesiunile care datează de dinainte de 17 august 2015 sunt reglementate de vechea versiune a articolului 26 din EGBGB, care a inclus principalele dispoziții privind conflictul de legi ale Convenției de la Haga din 1961 privind conflictele de legi legate de forma dispozițiilor testamentare. O dispoziție este valabilă în ceea ce privește forma dacă forma sa satisface cerințele sistemului juridic cu care are o legătură, de exemplu pe baza naționalității, a reședinței obișnuite a testatorului sau a locului în care a fost întocmit testamentul.

3.8 Proprietatea reală

În temeiul articolului 43 din EGBGB, drepturile reale sunt reglementate de legea statului în care sunt situate bunurile. Legislația locală reglementează, de exemplu, domeniul de aplicare al drepturilor de proprietate și modul în care bunurile pot fi transferate sau grevate cu drept de gaj sau garanție reală mobilă.

Articolul 45 din EGBGB prevede un factor de legătură special pentru mijloacele de transport.

Articolul 43 alineatul (2) din EGBGB prevede o normă specială pentru transferul de proprietate de la un stat la altul.

În sfârșit, emisiile generate de terenuri sunt tratate separat, la articolul 44 din EGBGB.

Strict vorbind, nu există posibilitatea alegerii unei anumite legi în ceea ce privește drepturile reale. Cu toate acestea, în temeiul articolului 46 din EGBGB, se poate deroga de la legea stabilită prin trimitere la factorii de legătură menționați anterior în cazul în care circumstanțele indică o legătură substanțial mai strânsă cu legea unui alt stat.

3.9 Insolvența

În plus față de normele privind conflictul de legi în temeiul Regulamentului (UE) nr. 2015/848 din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență, care conține norme care reglementează relațiile dintre statele membre, articolul 335 din Codul privind insolvența prevede în raport cu țările terțe că, în principiu, procedurile de insolvență și efectele lor sunt reglementate de legea statului în care a fost deschisă procedura. Articolul 336 și următoarele din Codul privind insolvența definesc factori de legătură speciali pentru anumite aspecte specifice ale legislației privind insolvența pe plan internațional care se pot abate de la acest principiu (de exemplu, ocuparea forței de muncă, compensarea și anularea tranzacțiilor în cadrul procedurilor de insolvență).

Ultima actualizare: 19/04/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.